312

EL BUTLLETÍ

UNIÓ EXCURSIONISTA DE VIC octubre/novembre/desembre_2020

ÍNDEX

ÍNDEX_2

EDITORIAL_3

S'acaba l'any

ESQUÍ DE MUNTANYA_5

Primavera a Kamchatka

REPORTATGE_17

El paisatge secret

100 ANYS_19

1920

AQUÍ, ARA I AHIR_21

Aquest any no

COL·LECTIVES_22

El Tuc de Miei i el Cap dels Closos

LA FOTO_24

EL LLIBRE_25

NOTÍCIES_26

AGENDA_31

Equip de redacció:

- **Joan Conill (Cap de redacció)**
- **Albert Baucells**
- **Pep Fusté**
- **Miquel Gracià**
- **Marta Parés**
- **Xevi Roviró**
- **Lluís Santanach**

Col·laboren en aquest número:
Gerard Famada: Esquí de Muntanya
Marta Bretó: Reportatge
Xavier Tarradas i Marta Gallach: Col·lectives
Jordi Anglada: El Llibre

Casa Galadies
Carrer de la Riera, 22
08500 VIC

Tel. 93 885 51 20
unioexcursionistavic.org

Disseny i impressió

Pla Valldaura Disseny SCP Dipòsit legal B-20.126-95

Portada

El Viluchinsky, un dels volcans encara actius de la península de Kamchatka.
Foto: **Gerard Famada**

Tot el que s'expressa en els articles del BUTLLETÍ és responsabilitat dels seus autors
Imprés en paper ecològic

S'acaba l'any

A un any just d'aparèixer els primers casos de coronavirus en un mercat de Wuhan, escric la darrera editorial d'aquest funest i tràgic any 2020, que passarà a la història per ser l'any en el qual ens va arribar la pandèmia. Una plaga "bíblica" que a tots ens ha tocat viure d'una manera o d'una altra. Tots tenim un parent, un amic, un conegut que ha patit el coronavirus. Alguns se n'han sortit sense massa trasbals. D'altres, mesos més tard, encara n'arrosseguen els seus efectes; i alguns per desgràcia, no ho han superat.

A l'acabar l'any, toca fer un repàs del que hem deixat enrere i des d'aquí, voldria dedicar un emotiu record a tots aquells que ens han deixat aquest any, siguin oficialment víctimes del coronavirus o no, i també enviar una abraçada molt forta a tots els qui han perdut algun ésser estimat. Molts ànims a tothom!

Mentrestant, els que quedem, vivim en una anormalitat absoluta, on entre setmana podem sortir del municipi, sempre que siguem a casa abans de les deu del vespre; però, el cap de setmana la cosa empitjora: tan sols podem desplaçar-nos fent esport als municipis termeners del nostre. Això ha provocat una afluència massiva als camins del voltant de Vic, de gent caminant, corrent, amb bicicleta normal o amb bicicleta elèctrica. Mai s'havia vist tanta gent voltant per aquests espais!

Aquest és l'únic consol que tenim els muntanyencs, avesats a moure'ns arreu de la nostra geografia, a gaudir de les nostres magnífiques i enyorades muntanyes. I sembla

que encara ens queden algunes setmanes per a poder-les gaudir, siguin les seves parets de roca, els seus corriols, els seus lloms nevats o el que sigui que ens fa xalar de valent. Som plantes d'exterior a les quals han tancat dins d'una habitació sense llum natural, que es van marcint de mica en mica, perdent el color verd de les fulles i fins i tot perdent les fulles per la tristesa, falta de llum i espais oberts.

I de moment, tot el que podem fer, fins que no tornem a ser lliures, és viure dels records, rememorant escalades, caminades, esquiades i plantejar les activitats que volem fer tan aviat com puguem. "He vist unes fotos d'una paret amb unes fissures ..." o "Quan puguem sortir hem de fer una caminada que he trobat que ha de ser molt maca..." o "M'han explicat una travessa amb esquís que ...".

I de moment, tot el que podem fer, fins que no tornem a ser lliures, és viure dels records.

La il·lusió és el que ens queda. No és una opció, és una obligació mantenir-la per tirar endavant i sort en tenim els excursionistes que ens costa ben poc trobar excuses per no perdre-la. Doncs només mirant un mapa, ja hi trobem un munt de propostes i de projectes. Per ara, continuarem repassant els camins del nostre municipi i dels municipis veïns, tot i esperant poder gaudir aviat dels caps de setmana.

Com bé sabem, en aquesta nostra comarca, després de la boira, tard o d'hora torna a sortir el sol, encara que a vegades, costi de sortir.

Salut i molta muntanya.

Jaume Anglada i Dordal

President de la Unió Excursionista de Vic

PRIMAVERA A KAMCHATKA

L'heliesquí, una de les ofertes més habituals a Kamchatka.

Les motos de neu, ens van traslladar a nosaltres i el material fins a la zona d'acampada.

Tinc el record encara molt fresc d'aquella tarda d'octubre d'ara fa poc més d'un any. No va parar de ploure, un dia lleig i fosc típic de tardor. Era a casa, no feia bo ni per anar a donar el volt, ni tan sols per sortir a collir bolets. En Jordi, amic i company de pis a l'època d'estudiants a Girona, company també de sortides d'esquí de muntanya, em va trucar al migdia. Baixava de l'Ultrapirineu, on va trobar en Dani. Amb ell, havíem compartit un viatge d'esquí de muntanya a Geòrgia la temporada anterior. És un tio collonut, sempre té idees de sortides, muntanyes i països on ens agradaria anar a esquiar. Recordo perfectament les paraules d'en Jordi… Tu nano, he trobat en Dani i hem parlat d'anar a Kamchatka per Setmana Santa!!!

La meva resposta va ser. Boig!! val molts calers anar a Kamchatka!!! Així ho vàrem deixar. La conversa va continuar, fent broma… com sempre. Vàrem seguir parlant d'altres coses i finalment vàrem penjar. Però el meu cap no va quedar tranquil. Coneixia la zona per fotos i vídeos impressionants de gent esquiant volcans i fent heliesquí fins a la mateixa línia de mar. Fins i tot, alguna vegada n'havia buscat una mica d'informació i mirat alguns preus. Era prohibitiu.

Aquella mateixa tarda de pluja, vaig agafar l'ordinador amb ganes de posar-m'hi de veritat. Aquí va començar el viatge a Kamchatka.

Pràcticament tota la informació sobre esquí a Kamchatka disponible a la xarxa tracta de heliesquí. Viatges programats

Un campament bàsic, però acollidor i proper al nostre objectiu.

d'una setmana o deu dies de durada, totalment tancats amb antelació, amb allotjament en bons hotels, banys en aigües termals i un preu final que mareja. Kamchatka és una península a la part més septentrional de Rússia, alguns mapes i webs de previsions meteorològiques la situen com a part de l'extensa regió siberiana. Aquesta península gairebé de la mida d'Itàlia està habitada per tan sols unes 400 mil persones, repartides majoritàriament a la capital Petropavlovsk-kamtxatski i en assentaments de pescadors al llarg de les dues costes. Això la fa pràcticament deshabitada i verge al llarg de tot el seu territori. La costa est està banyada per l'oceà Pacífic i connectada amb Alaska per l'estret de Bering i la costa oest està banyada pel mar d'Okhotsk. Aquesta terra d'origen volcànic, té dues cadenes muntanyoses de centenars de quilòmetres que avancen en paral·lel de sud a nord resseguint la costa est i oest, amb centenars de volcans (molts d'ells actius) i guèisers. Això fa que sigui un lloc amb infinites possibilitats per esquiar volcans, cims sense nom o zones on no hi ha absolutament res ni ningú en molts quilòmetres a la rodona.

Pràcticament tota la informació sobre esquí a Kamchatka disponible a la xarxa tracta de heliesquí.

Són precisament aquestes característiques les que compliquen molt la logística a l'hora d'organitzar el viatge (no

"Foquejant" pel damunt de les traces de les motos de neu.

m'agrada massa parlar d'expedició, ja que considero que les expedicions les fan els bons i nosaltres no ho som pas). En tota aquesta península tan enorme, hi ha només una sola carretera. Aquesta, que no connecta amb cap altra província russa, uneix Petropavlovsk-kamtxatski amb la segona ciutat més important del país situada més al nord. La carretera transcorre entremig de les dues cadenes muntanyoses d'est i oest i tan sols té 100 km asfaltats. Quan acaben, es converteixen en una pista de neu o terra. Aquest fet i segons la informació que se'n pot trobar, converteix a Petropavlovsk en la segona ciutat més aïllada del món pel que fa al nombre d'habitants. També, degut a la política del govern rus que tenia totalment prohibida l'entrada de turistes en aquesta zona fins fa ben poc. Un dels principals motius és l'important base de submarins nuclears i les instal·lacions que l'exèrcit rus va construir a la zona durant l'època de la guerra freda (de fet, actualment encara queden algunes zones amb accés prohibit pels turistes). Per totes aquestes raons i degut també a l'extensa tundra completament coberta de neu i fang, es fa molt difícil l'accés a les zones esquiables.

Per aquest motiu gairebé només s'ofereixen viatges de heliesquí. Tan sols dues o tres agències organitzen transports i guiatges d'esquí de muntanya als volcans més accessibles des de la capital Petropavlovsk.

Després d'intercanviar correus amb aquestes agències i passar hores i hores

Camí del Bakening, iniciant les primeres pales amb força inclinació.

buscant informació per internet, vaig trobar el blog de dos nois americans que s'havien aventurat a viatjar pel seu compte carregats amb les pròpies tendes i el menjar. Ells pretenien fer les aproximacions entre l'extensa tundra i les muntanyes pels seus propis mitjans, carregats amb tot el material i els esquís. La seva experiència va resultar ser un desastre. Segons el que expliquen, van perdre moltíssim temps i esforç en les dures i llargues aproximacions enmig de neu humida i fang. Això va fer que poguessin gaudir molt poc esquiant per les pendents de les serralades o els volcans propers. Aquests nois però, poc abans d'acabar el seu viatge, van conèixer a la Martha.

Aquesta senyora absolutament entranyable que regenta un bonic guest-house prop de la capital i que ha viscut gran part de la seva vida a Kamchatka, és originària d'Alaska. Per tant, té un domini total de l'anglès. Aquest fet és crucial per tal d'organitzar un viatge en aquestes terres. Ja que allà, pràcticament ningú s'expressa en anglès. Més tard, descobriríem que havia organitzat també expedicions i viatges a la zona per reporters del National Geographic, o coneguts fotògrafs internacionals com Chris Burkard.

Així doncs, en aquell mateix moment em vaig posar en contacte amb la Martha. En poques hores ja vaig obtenir resposta. Així, vàrem iniciar un llarguíssim intercanvi de correus que s'allargaria des de l'octubre, fins poques hores abans de fer el viatge pel mes d'abril. Zones on fer ac-

Molt de fred, però amb una llum i un paisatge brutals.

tivitat, logística i transports, equipament necessari, menjar, guiatge i un llarg etc…
De seguida es va contemplar la possibilitat d'establir un campament base en una zona on poder esquiar en algun volcà i poder fer activitat durant alguns dies. Ens va presentar una sèrie d'opcions, totes elles prou aïllades per evitar l'accés dels helicòpters que porten els esquiadors, però suficientment properes pel que fa a l'accés des de peu de carretera com per poder aprofitar al màxim els nostres dies de vacances i amb la possibilitat de poder establir un camp base prou còmode amb aigua accessible.
Finalment, ens vàrem decantar per installar-nos a la zona del volcà Bakening. Allà tindríem l'opció d'ascens al mateix volcà que dóna nom a la zona i un munt d'opcions més a les muntanyes del voltant del nostre campament. Així doncs, teníem una àmplia zona per fer activitat amb diferents opcions d'ascens a d'altres cims de la zona, algunes canals prou estètiques i zones de bosc amb pendents segurs per evitar el risc d'allau en cas que fos elevat.
El viatge pròpiament dit va començar el 12 d'abril de 2019. Un vol de 4 hores ens va portar de Barcelona a Moscou. Després d'una escala d'unes 12 hores a la capital russa que ens va permetre sortir de l'aeroport per fer una mica de turisme, vàrem agafar el vol de 10 hores que connecta Moscou amb Petropavlovsk.
A l'arribada el matí del 14 d'abril a Kamchatka ja ens esperava un conductor amb una furgoneta per transportar-nos a nosaltres i tot el material.
El primer dia estava programat al detall, havíem de ser ràpids per tal d'arribar a la

Carenejant amb els esquís a l'esquena arribant al cim.

De seguida es va contemplar la possibilitat d'establir un campament base en una zona on poder esquiar en algun volcà i poder fer activitat durant alguns dies.

zona d'acampada per poder preparar el camp base abans no fos de nit. Una primera parada molt ràpida al guest-house de la Martha pel control de passaports i per poder descarregar tot el material que no fos necessari pel campament. Tot seguit, més de 4 hores per carretera i pista de terra fins arribar el punt on ens esperaven les motos de neu. D'allà, trasllat per uns 20 km de tundra fins al punt d'acampada, una zona segura propera al peu del volcà Bakening.

En el punt d'acampada ens esperava en Sasha i el seu gos huskey, "Sky", que era l'encarregat de protegir-nos dels ossos de la zona o avisar de la seva arribada. En Sasha era el nostra guia, de caràcter típicament rus. De bon principi, molt seriós i tímid, però un noi entranyable amb qui acabaríem compartint molts

Una zona molt aïllada, on calen totes les precaucions.

bons moments i fent una gran amistat. En aquesta zona de Rússia, l'esquí de muntanya és molt poc popular. En Sasha coneixedor de la zona, ens va comentar que no més de 50 persones practiquen l'esquí de muntanya en aquestes terres, tot i que en els últims anys s'està popularitzant, però bàsicament tan sols pel que fa a la competició. Això, encara complica més el fet de trobar algú que pugui fer un guiatge amb garanties. La Martha el va contactar perquè a més de ser un dels pocs que es mouen amb esquís i pells per la zona, és també membre de l'equip de rescat de Kamchatka. Així que va deixar la feina uns dies per tal d'acompanyar-nos i fer algun diner extra.

El campament era molt bàsic, però amb tot el necessari per estar força còmodes durant 5 dies. Una tenda menjador, una tenda amb un petit calefactor per assecar el material, les tendes per dormir, una zona per encendre foc, un parell de "walkies" per comunicar-nos i un telèfon via satèl·lit en cas d'emergència i per confirmar les previsions meteorològiques. D'aquesta manera, un cop instal·lats després d'un dia molt llarg, tocava un petit "briefing" abans de sopar per decidir les activitats dels següents dies i per començar a entrar en contacte amb en Sasha.

Per a nosaltres l'objectiu principal era fer el cim del volcà Bakening, la resta es centraria en fer activitat pels cims propers buscant bones baixades i algunes canals estètiques que es veien a prop.

Una jornada d'heliesquí ens va permetre esquiar des de l'interior de volcans, fins a realitzar descensos a peu de costa.

Aquesta mateix nit i després de valorar les condicions de la neu i la "meteo" molt bona pel dia següent, es va creure oportú que la millor oportunitat per ascendir al volcà seria justament l'endemà. Això sí que era arribar i moldre! Així doncs, tothom a dormir d'hora perquè a les 5.00 h era l'hora acordada per despertar-nos, menjar i començar a pujar.

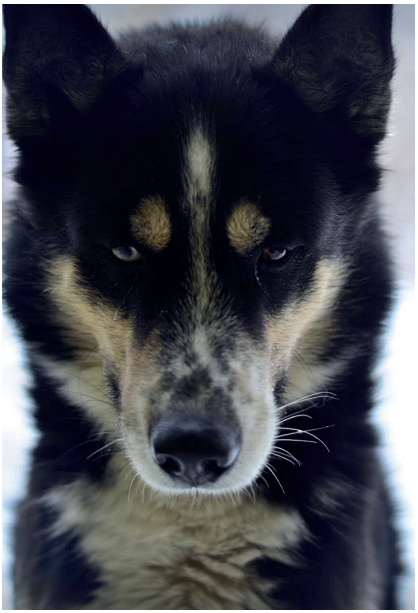
Aquell vespre ben d'hora ens vàrem posar dins els sacs per dormir. Però probablement per la poca aclimatació encara al fred de la zona, amb unes temperatures de -15ºC a la nit i la barreja de jet-lag i nervis van fer que cap de nosaltres dormís la nit sencera. En Sasha va provar de donar-nos alguns consells abans d'anar a dormir, però nosaltres confiats amb el material que portàvem no el vàrem escoltar massa. Vàrem passar molt fred. A partir de la següent nit, feríem cas de tots i cadascun dels seus consells. Després de despertar-nos molt a poc a poc de la llarga nit, vàrem esmorzar i preparar tot el material amb molta calma i finalment i gairebé un parell d'hores més tard, començàvem la comprovació d'arvas i fer camí en direcció al volcà. Aquest primer dia en Sasha estava negre amb la nostra lentitud en menjar i preparar-ho tot; si hagués estat per ell de ben segur haguéssim sortit una hora abans, però com que és tan bon noi es va resignar i va prendre paciència.

Finalment sortíem direcció al volcà amb

les primeres llums del dia, vàrem començar a "foquejar" sense gaire desnivell i equipats amb els plomes gruixuts. Feia molt fred, però la llum i el paisatge eren brutals i tots estàvem molt engrescats. Del campament al volcà teníem una aproximació d'uns 3 km encara per l'extensa tundra ben planera. Després ens esperava un desnivell d'uns 1500 metres positius fins al cim per un seguit de pales inacabables. El Bakening té una alçada de 2.277m i el campament estava situat a una altura de 700 m aproximadament. L'última part seria una breu caminada per la cresta amb grampons fins a trobar l'enorme canal de baixada. Pujaríem i baixaríem per les cares nord-est, molt més segures pel que fa al risc d'allau i amb millor qualitat de neu. Després d'unes hores d'esforç, ens esperaven 1500 m de baixada davant nostra fins als peus del volcà. La neu era excel·lent, un pam de neu nova, freda i ràpida durant tota la baixada. Encara avui en parlem, per tots, aquesta ha estat la millor baixada de les nostres vides.

El gos "Sky" era l'encarregat de protegir-nos dels ossos de la zona o avisar de la seva arribada.

Un cop al campament de nou, en Sasha va comentar que som molt pocs els qui hem ascendit al volcà. Kamchatka és una terra enorme i plena de possibilitats; aquest fet fa que encara es puguin fer activitats que molt poca gent ha fet abans. Això, tot i que tècnicament no pugui tenir massa valor o dificultat, no deixa de ser un al·licient molt bonic per a tots.

L' "Sky", el fidel huskey d'en Sasha.

Amb el principal objectiu complert, la resta de dies només calia escollir l'activitat més interessant i segura pels voltants. Així que durant els propers 4 dies ens vàrem dedicar a ascendir pels pics de la zona amb alçades de 1500 m aprox. Fent així uns desnivells de 1000-1200 metres diaris, així fèiem més d'una baixada al dia. Com ja he comentat, la zona és molt aïllada i qualsevol precaució en el terreny és poca, d'això en vàrem ser molt conscients el segon dia. Abans de baixar per una canal molt estètica i força estreta, els dos primers girs del Sasha van desencadenar una petita purga que instantàniament va arrossegar més neu i que va acabar provocant una allau que va fer baixar molt ràpid tota la neu acumulada a la canal. No vull ni pensar que hagués pogut passar si s'hagués desencadenat uns segons més

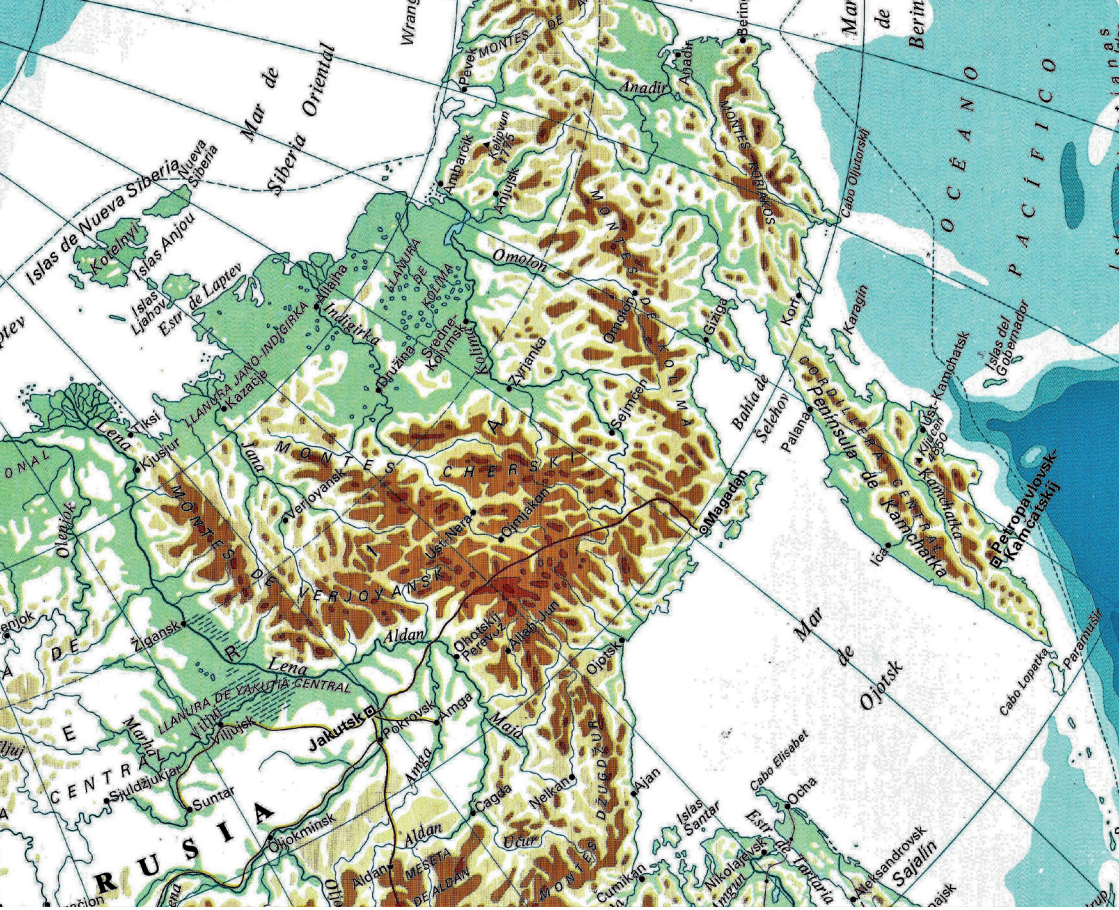

La foto de grup amb la Martha Madsen, gestora de la nostra aventura.

Amb el principal objectiu complert, la resta dels dies només calia escollir l'activitat més interessant i segura pels voltants.

tard. El fet és que un cop més, vàrem fer certes les seves advertències; s'ha d'anar amb molt de compte, molt més sabent que en cas d'urgència l'helicòpter més proper tardaria 2 hores en arribar on érem. Ell ho sap millor que ningú, pel fet que és ell mateix qui normalment està dins aquest helicòpter.

Passats 5 dies al campament als peus del volcà, era moment de recollir el camp base i tornar a la civilització. Després de netejar la zona, recollir el material i les tendes. Vàrem sortir altre cop amb les motos per desfer els 20 km i arribar a peu de pista on ja ens esperaven per retornar a la ciutat. Després de tot el dia a la carretera, arribar al acollidor guest-house de la Martha, dutxar-nos molta estona amb aigua calenta i tenir un llit tou, era simplement estar a la glòria. Aquella nit tocava un bon sopar i unes cerveses per a celebrar-ho. El pla pel proper dia era fer una activitat amb poc desnivell tot visitant algunes aigües termals properes, fet molt típic de la zona. Per l'últim dia d'estada, finalment la Martha ens va aconseguir un dia de heliesquí. No és corrent, fàcil, ni barat poder aconseguir un sol dia de heliesquí, ja que la major part de companyies operen amb "packs" tancats de diversos dies tal i com he explicat abans. Però gràcies els contactes de la Martha i en Sasha, varem aconseguir que la traca fi-

La península de Kamchatka, en un dels extrems de l'extensa regió siberiana.

nal fos poder fer heliesquí el nostre últim dia. Cal dir que l'experiència val molt la pena, es tracta d'un dia complert del matí al vespre on es fan de 10 a 12 baixades. Depenent de la rapidesa del grup, fins i tot més. A part, no només es tracta de la baixada en sí. El paisatge i el fet que l'helicòpter et reculli fins la mateixa línia de mar o et permeti baixar esquiant dins el cràter d'un volcà en actiu, és un fet que no passa a cap altre lloc del món.

Per acabar només queda donar les gràcies a tots els qui han fet possible aquest viatge. En primer lloc als companys: Àngel Gallach, Xavi Simó, Carles Bru, Jordi Lorenzo i Àlvar Trabazos. També a la Yevgeniya per l'amabilitat i la paciència, l´Igor Sesterov com a responsable de l'equip de rescat de Kamchatka i gestor de part de la logística.

La menció més especial però, és pel Sasha, la Natasha, l'Sky i sobretot per la Martha Madsen. Gràcies per fer-ho possible! Si algú vol visitar Kamchatka, és obligat contactar-la. Penso que nosaltres algun dia hi tornarem, perquè ara hi tenim amics!

Gerard Famada – Roda de Ter

EL PAISATGE SECRET

L'excel.lent treball dels fotògrafs de natura.

Com a fotògrafs de natura, sabem que la fotografia i les xarxes socials tenen un gran potencial per emocionar a l'espectador mitjançant la bellesa de les imatges, despertar una necessitat de protecció de la flora i la fauna salvatges, així com dels entorns naturals més fràgils o inclús conscienciar sobre les diferents problemàtiques que amenacen els ecosistemes. Malgrat, amb el temps, ens n'adonem que tot i les nostres bones intencions, a vegades pot passar que l'impacte de compartir les nostres imatges pot arribar a ser negatiu, sobretot quan donem ubicacions exactes d'on s'han pres les fotografies.

Aquest gest aparentment altruista de compartir la bellesa d'un entorn, pot desencadenar una progressiva massificació del lloc, que sense el degut control i el comportament dels visitants poden posar en risc la flora i la fauna que tan volíem preservar.

És per això que, encara que a priori pot semblar egoista per part del fotògraf, penso que és millor per la natura, no donar a conèixer les ubicacions exactes de les nostres imatges a les xarxes socials. Com a professionals, sabem que qui realment vulgui trobar aquests llocs, amb una mica d'esforç ho farà i d'aquesta manera

podrem evitar o reduir els perills de la massificació.

Potser degut al recent confinament, sumat a l'arribada de l'estiu, tot això s'ha vist accentuat en les últimes setmanes, sobretot quan tots els rius i gorgs de diferents entorns naturals, han estat envaïts per una massa de turistes que plantaven les seves ombrel·les davant un saltant d'aigua, portaven les seves taules de pícnic, neveres i llaunes de cervesa, penjaven hamaques als arbres i untaven als nens amb crema solar perquè nedessin en aquelles aigües plenes de petits amfibis, larves i insectes. Totes aquestes zones afectades, recentment havien set promogudes virtualment mitjançant enllaços i fotografies compartides a les xarxes socials.

Existeixen molts casos documentats d'espais naturals que han hagut de limitar l'aforament, construir aparcaments i cobrar entrada per evitar la destrucció del lloc i controlar-ne l'accés. Altres, han vist el seu entorn totalment modificat i fins i tot algunes zones d'especial interès han arribat al punt de comprometre els valors que en el seu dia van impulsar la seva declaració com a reserva natural.

Però això no és nou, ja fa temps que passa i crec que com a fotògrafs de natura que utilitzem aquests mitjans per divulgar la nostra feina i promoure la conservació dels llocs, ho hem de tenir en compte. No podem mirar cap a una altra banda i crec que ho hauríem de posar sobre la taula.

Aquest gest aparentment altruista de compartir la bellesa d'un entorn, pot desencadenar una progressiva massificació del lloc.

La meva pretensió amb aquest article, no és assenyalar ni alliçonar a ningú, sinó compartir amb vosaltres una inquietud real de la qual crec, se n'hauria de parlar.

Podeu veure l'article sencer a: https://indomitus.eu/el-paisaje-secreto/
Web: indomitus.eu
Facebook: martabretonaturephotography
Instagram: indomitus.aventura

Marta Bretó - Santa Coloma de Gramenet
(El present article, ha estat traduït del castellà)

“Els excursionistes fa 100 anys”

La inèrcia de la Secció d’Exploracions Científiques dels excursionistes vigatans continuà imparable fins a les acaballes del 1920. A principis d’octubre, inauguraren la «Sala Ausetana» al Museu Episcopal de Vic per acollir tot el material classificat que no parava de brollar dels jaciments excavats. Continuaren les projeccions de caràcter popular al Temple Romà. També les conferències tractant de la Universitat Catòlica de Lovaina (Bèlgica), o explicant i documentant les excursions científiques del territori proper. Les excursions a ritme de tres o quatre al mes marcaven la dinàmica de l’entitat. D’aquest període en voldria destacar tres.

El dia 10 d’octubre realitzaren una excursió a l’ermita de Sant Moí acabada de restaurar per alguns operaris i socis del centre, després que en una excursió del 1913 se’n detectés el seu mal estat. Aquesta excursió els portà a visitar també, en el mateix dia, el castell de Montesquiu i el castell de Besora. Es desplaçaren en tren sortint a 2/4 de 9 del matí de Vic fins a Sant Quirze de Besora i retornaren amb el ràpid de les 7 pel mateix mitjà. Cal dir que des de 1976, bona part d’aquest espai conforma el Parc del Castell de Montesquiu que continua custodiant tot aquest territori prepirinenc ben a prop nostre. Tanmateix, aquesta excursió de proximitat de fa cent anys podria fer-se actualment de la mateixa manera, amb un peatge zero emissions i combinant el transport públic i les dues cames.

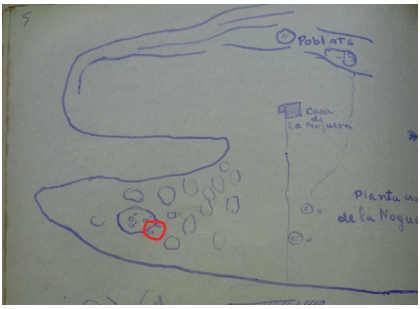
Castell de Besora

L’altra sortida que em crida l’atenció és una de les moltes que es varen realitzar a la costa de La Noguera que acabaren configurant tot un seguit de petits jaciments en els turonets d’aquest altiplà que els nostres excursionistes documentaren i cartografiaren a mà. D’aleshores ençà, només un dels turonets inventariat al 2011 com a patrimoni cultural sense règim de protecció per la DIBA resta encara en aquest lloc. En la darrera dècada, les necessitats dels “lobbys” de la carn per col·locar els excedents de purins han convertit en camps sense conrear l’altiplà de La Noguera conegut ara com el Morro de Vic.

Probablement però, l’excursió més rellevant tingué lloc el 2 de novembre per explorar a fons el dolmen megalític de Puig Rodó situat a 1.030m d’altura a la Serra de l’Horabona prop de l’Estany. Per aquesta ocasió els calgué mobilitzar personal local i obtenir el permís dels propietaris del lloc per coordinar la feixuga tasca d’accedir a l’interior de la cista. L’expedició començà amb mals presagis. El dia anterior havia estat plujós i la matinada continuà amenaçant noves humitats. Sortiren de Vic amb auto plovisquejant quan els sorprengué prop de la collada de Fontfreda una bona nevada caiguda el dia abans. Amb força entrebancs arribaren a l’Estany on el paisatge guarnia una bona tofa de blanc de més de mig pam. Tot i aquest entorn hivernal, continuaren a peu tres quarts d’hora afrontant fred i mullena. A les 10 del matí arribaren al lloc indicat. Dos treballadors llogats començaren a fer foc enmig de la neu i el fangueig. Calgué moure tres grans lloses que cobrien la cambra sepulcral amb la força de tothom. Sota d’elles descobriren una galeria amb dues cambres

Castell de Montesquiu.

Croquis dels jaciments de l'altiplà de la Noguera.

trapezoïdals i un corredor. El dia emboirat i fosc no els va permetre definir-ne l'orientació amb precisió. Hi trobaren ossos d'esquelets humans, restes de ceràmiques i una punta de dard metàl·lic de 7cm en forma de fulla de llorer. Com era habitual en l'època, aquestes restes ja haurien sigut violades amb anterioritat. Prop de les quatre de la tarda, es donà per acabada la feixuga feina i retornaren a l'Estany. El cansament, la humitat i el fred els havien calat de valent. Tot i això tingueren esma per fer una visita ràpida al magnífic claustre estanyenc. Pujaren a l'auto per retornar a Vic quan el cel ja era llustre.

Al desembre continuaren fent excursions sense oblidar-se de fer un pessebre artístic a l'interior del seu estatge social i la junta general ordinària per aprovar comptes i revalidar càrrecs. Cent anys després, l'entitat excursionista vigatana ha afrontat aquest any 2020 atípic. Suspenent i ajornant activitats, trampejant el dia a dia amb les incerteses i qui sap si amb un foc de Nadal voltat de mans, distàncies i mascaretes. Tot tan cert com que el passat està escrit, però el futur no encara.

L'anomenat Morro de Vic.

L'altra sortida que em crida l'atenció és una de les moltes que es varen realitzar a la costa de La Noguera.

Lluís Santanach - Vic

L'indret de l'esmorzar a la vora de La Sala.

L'avituallament de Panedas.

AQUEST ANY, NO !

Aquest any, per culpa de la pandèmia que ens afecta, s'han ajornat o anul·lat una gran quantitat d'events i proves esportives, entre les quals, la clàssica Matagalls – Vic.

La quarantena edició de la popular trobada excursionista que organitza la nostra entitat, haurà d'esperar el moment oportú per a celebrar-se, tot esperant que el proper 2021, vagi adquirint una certa normalitat.

Ni la sortida de Collformic, ni Sant Segimon, ni l'Erola, ni l'esmorzar vora La Sala, aquest any han vist passar participants, així com pels controls de L'Enclusa o la finca de Panedas, camí del Recinte Firal de Vic.

L'espai habitual de l'esmorzar de la caminada, ple de rialles i animades converses, tot menjant l'entrepà de botifarra acompanyat pels porrons de vi i el cafè, aquesta tardor ha restat solitari i en silenci, tan sols trepitjat per algun boletaire despistat.

L'anul·lació de la caminada d'aquest 2020, segur que donarà encara més força i empenta a l'equip organitzador, per tal de poder realitzar una edició més lluïda l'any vinent.

Joan Conill - Vic

EL TUC DE MIEI I EL CAP DELS CLOSOS

L'inici de 2018 comença amb el nostre Pirineu ben carregat de neu. Aquesta vegada hem volgut gaudir de la neu i fer una ruta, que ens ha permès assolir dos cims que són autèntics miradors a bona part del Pirineu, tot visitant un dels llocs més idíl·lics i emblemàtics de la vall d'Aran: la zona de Montgarri. El dissabte a la tarda vam sortir del pla de Beret per baixar a sopar i fer nit a Montgarri. Mica en mica el sol va anar amagant-se i la baixada al refugi va ser preciosa. Ja era fosc quan vam arribar a aquest antic poble abandonat. La sensació d'estar en un lloc com aquest i realitzar la caminada al capvespre, amb les últimes llums i sentint només la remor de les nostres raquetes sobre la neu glaçada, és realment indescriptible i altament recomanable. El diumenge vam remuntar en direcció al pla de Beret per la vessant contrària per on havíem baixat el dia anterior. Més o menys a meitat de camí, trobàvem la vall de "l'Arriu de Barlonguera" que remuntàrem per la seva part Esquerra. La nostra ruta ens va portar primer al Tuc de Miei. La pujada, cal a dir que va ser exigent degut a la neu tova i acumulada. Tampoc l'intens sol ajudava a què

Som molt afortunats de poder tenir un cap de setmana excel·lent, pel que fa a la sovint complicada meteorologia en alta muntanya.

El bonic Tuc de Miei.

De bon matí, sortint del llogarret de Montgarri.

aquesta no fos feixuga. Seguidament vam continuar carenejant entre un gran tou de neu fins a la carena que uneix el Tuc de Costarjàs amb el nostre objectiu: el Cap dels Closos. D'aquí ens quedava remuntar una pala força inclinada que ja donava accés al cim. Un cop a dalt d'aquest magnífic balcó, les vistes van ser d'infart, des de l'Aneto als Besiberris, passant pel Posets, pels cims d'Aigüestortes i els més emblemàtics de la vall d'Aran. A continuació vam prosseguir aquesta llarga ruta circular baixant per vessants amb força pendent fins al pla de Beret. Aquesta baixada la vam gaudir moltíssim, perquè la neu era tova i la inclinació del terreny molt pronunciada. Som molt afortunats de poder tenir un cap de setmana excel·lent, pel que fa a la sovint complicada meteorologia en alta muntanya, i poder-lo gaudir pujant cims, practicant un esport exigent que ens omple tant, i fer-ho en bona companyia en un entorn certament impressionant.

Xevi Tarradas i Marta Gallach - Vic

PER A SABER-NE MÉS:

Al voltant del santuari de Montgarri, edificat al 1117, s'hi construïren cases de pagès que vivien en aquell entorn de pel·lícula gràcies al bestiar que criaven. Una història que s'explica de generació en generació, potser certa, potser llegenda, es refereix a l'última parella que visqué en aquell entorn. Montgarri a l'hivern (en aquelles èpoques) havia de ser un lloc duríssim per viure. Vet aquí que la dona d'aquell matrimoni morí. L'home, en no poder desplaçar-se degut a la gran quantitat de neu que hi havia aquell any, l'enterrà allà mateix sota aquell mantell blanc, fins a l'arribada de la primavera i poder-la portar al cementiri.

Data de realització: 25 i 26 de febrer de 2018
Desnivell i horaris: del pla de Beret al refugi de Montgarri – 250 m (1h 30h). del refugi de Montgarri fins al punt culminant de la ruta i la tornada + 900 i -500 (6h).
Dificultat:
Tècnicament: moderada. Cal dominar l'ús dels grampons, piolet, i material de seguretat hivernal (ARVA, pala i sonda).
Físicament: moderat. Cal està acostumat a assolir desnivells d'uns 1000 m en una sola jornada amb neu i raquetes.
Cartografia: Vall d'Aran Ed. Alpina 1:50:000.

RESTRICCIONS I CONFINAMENTS

Quan coincideixen normatives municipals dels ajuntaments, amb les dels confinaments de caps de setmana que han restringit la mobilitat fora del municipi, es produeixen situacions complicades difícils de gestionar.

Aquesta tardor, i per tal d'evitar aglomeracions en aquest sector del Turó de la Creu, l'ajuntament de Gurb va instal·lar tot una sèrie de senyals de prohibició a partir de l'Escola Andersen de Vic a tots els camins i aparcaments que de forma habitual servien per deixar un vehicle en aquest tram tan concorregut del terme de Gurb.

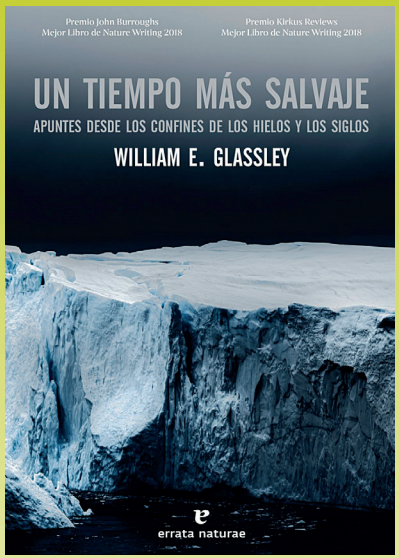
La foto, al costat del pont de la C-25, està presa el diumenge 8 de novembre de 2020 a quarts de nou del matí, data en què el confinament perimetral no permetia la sortida del municipi; fet pel qual, la possible sanció d'aquests cotxes era doble, per una banda la prohibició d'estacionament i per l'altra la sortida del municipi "amb vehicle".

Penso que ens hem d'anar conscienciant que aquesta zona només està permesa al trànsit als veïns i serveis del terme de Gurb i no passa res per fer un quilòmetre més quan fem la nostra caminada o el nostre entrenament.

Ah! Cal dir que segons fonts de l'Ajuntament de Gurb, aquell mateix cap de setmana, els "Mossos" van posar una trentena de denúncies a vehicles mal estacionats.

O sigui que, compte! on deixem el nostre vehicle; o anar a la "Creu", pot sortir-nos car.

Cap de Redacció - Vic

UN TIEMPO MÁS SALVAJE.
Apuntes desde los confines de los hielos y los siglos.
William E. Glassley.
Editorial Errata Naturae.

El geòleg americà William E. Glassley narra les seves experiències a l'illa de Groenlàndia durant sis expedicions. La missió científica formada per tres geòlegs havia de corroborar la hipòtesi de l'existència d'un sistema muntanyós de les dimensions de l'Himàlaia o els Alps en el període anterior a 2000 milions d'anys.

El seu camp base, una plataforma rocosa de 400 metres de llarg i 60 d'ample coberta per la tundra dins el cercle polar àrtic. Una estreta franja de terra entre el mar i l'inici del mantell de gel que s'estén per la superfície de l'illa, serà l'epicentre de les sortides que permetran al científic explorar la naturalesa en el seu estadi més salvatge.

I justament aquest contacte amb la terra verge, serà determinant per fer emergir una nova relació entre la voluntat científica i la percepció humana per conèixer de veritat el que s'amaga sota els vestigis geològics. D'aquí que les vivències del llibre esdevenen el resultat d'un canvi en la manera d'observar i d'entendre les dinàmiques pròpies d'un territori innocu i verge. Un llibre amb talent narratiu, bellesa literària i erudició.

El llibre va guanyar el prestigiós Premi Kirkus Reviews al millor Llibre de Natura del 2018.

Jordi Anglada_Llibreria Anglada - Vic

_NOTÍCIES

ENTITAT

CASAL D'ESTIU EXCEPCIONAL

Aquest estiu el casal d'estiu de l'entitat ha requerit molt més esforç que en les altres edicions a conseqüència de la COVID.
De les mesures més significatives, més enllà de les pautes d'higiene, han estat la reducció de les places ofertes, atès que el nombre quedava limitat només a 40 participants.
Les mateixes normes impedien realitzar algunes de les activitats que any rere any s'havien fet.
Malgrat tot, es va trobar una fórmula per a poder dur a terme el casal amb seguretat, amb un ampli ventall d'activitats i amb un resultat més que positiu per part dels pares.
La prova de l'èxit ha estat el ple d'assistents durant tot el casal, que en aquesta edició, només s'ha desenvolupat durant el mes de juliol.
Des de la junta volem fer un agraïment especial a tots els tècnics que han fet possible que aquest casal fos una realitat en aquest any tan convuls. Així mateix agrair als pares la seva confiança i comprensió!

SENSE LA MATAGALLS-VIC

La Matagalls- Vic ha estat sempre un dels esdeveniments emblemàtics de l'entitat i ha comptat habitualment amb un total de 600 participants i amb un total de 100 voluntaris en la seva organització.
Davant la situació actual de pandèmia ,essent conscients de la fragilitat que com a societat vivim i donada la naturalesa de la caminada; la junta de l'entitat va decidir no celebrar-la enguany amb la voluntat de garantir el benestar dels voluntaris, participants i organitzadors.

ASSEMBLEA GENERAL DE SOCIS

Històricament l'assemblea general de socis es celebra el mes d'abril. Enguany, donada la situació sanitària mundial, va ser suspesa. A la tardor i gràcies a la nova llei que la Generalitat va aprovar pel que fa a assemblees virtuals, es va poder celebrar el dia 26 d'octubre. Es va fer telemàticament per mitjà de la plataforma ZOOM, amb una vintena de socis participants i s'hi van aprovar els pressupostos i també les tarifes 2021.

JORNADA "ACNA"

El 7 de novembre es va celebrar de forma virtual la jornada de l'ACNA. La trobada anual va comptar amb un ampli cartell de ponents. L'entitat va sortejar 8 inscripcions gratuïtes a la jornada que s'iniciava a les 11 del matí i que tenia la darrera ponència programada a les 16.00 per donar pas després a l'assemblea (aquesta part oberta només a socis).

CURSES DE MUNTANYA

El mes de setembre d'aquest estrany 2020 ha estat decididament el mes del retorn progressiu de les competicions.
Amb totes les mesures de seguretat corresponents, el calendari tornava a prendre forma, si bé està a anys llum dels atapeïts calendaris de proves esportives abans de l'inici de la pandèmia.

A poc a poquet els nostres atletes van afrontar el repte de tornar a competir i, lluny de patir les conseqüències que el confinament podia tenir sobre la seva forma física, van aconseguir excel·lents resultats.

>**Ona Castellsagué** guanya l'Entrevalls, una cursa de 30km i 2.000m positius amb sortida i arribada a Setcases.

>**Anna Comet** 2a femenina i TOP 10 a l'Ultra Trail Côte d'Azur Mercantour, als Alps Marítims, prova que va suposar el final de la temporada 2020.

>**Erola Bisquert** al podi de La Sportiva Andorra Trail, la prova d'etapes per equips que es va celebrar a Andorra el primer cap de setmana de setembre.

>**Mireia Lüscher** es va proclamar campiona de Catalunya Júnior a la BRB Xavi Batriu.

>**Anna Comet** inicia temporada a Eivissa: Després d'una aturada de 3 setmanes, Comet va reiniciar els entrenaments i el darrer cap de setmana de novembre va participar a la 3 Días Ibiza Trail, una cursa per etapes.

ORIENTACIÓ

Enguany no es disputarà el mundial d'orientació, que es celebra cada dos anys, però sí que es celebrarà el campionat europeu. El primer cap de setmana de setembre es van celebrar les proves classificatòries en les quals Andreu Grau, Aniol Bisquert i Lídia Grau es van classificar per a participar en la prova que havia de tenir lloc a Hongria del 23 al 26 d'octubre. Finalment, la cursa es van suspendre per la situació sanitària del moment.

CAMPIONAT DE CATALUNYA D'ORIENTACIÓ A RIPOLL

El dies 26 i 27 de setembre es va disputar al Ripollès el Campionat de Catalunya d'Orientació. Es tractava de la primera competició després de l'aturada marcada per la pandèmia mundial, i els organitzadors, Aligots de Girona, van fer una tasca excepcional per a garantir que la prova es pogués desenvolupar amb totes les mesures de seguretat.

Les dues curses eren puntuables per la Copa Catalana 2020, a més la prova de dissabte era Campionat de Catalunya de llarga distància.
El resultat del trofeu s'obtenia de la suma dels resultats de les proves dels dos dies. Aquestes es van desenvolupar en terrenys tècnics, amb forts pendents i traçats exigents, en un mapa nou el qual era força generalitzat. Les mesures anti- COVID-19 van ser les protagonistes en tot moment, amb tot el bo i el dolent que això comporta.

Resultats

ESCOLA ESPORTIVA

La tardor ha estat marcada per l'inici de les extraescolars amb una pautada estructura i organització a fi de mantenir totes les mesures de seguretat establertes per prevenir la COVID-19. Es van reactivar també els entrenaments esporàdics en cap de setmana i les sortides. Es van realitzar entrenaments d'orientació a l'Esquirol, de MTB_O a Manlleu, d'escalada a Savassona i de trail al Castell de S'Avellana.
El confinament de la tardor i la consegüent suspensió dels entrenaments presencials van suposar un repte per la direcció de l'Escola Esportiva que va plantejar una fórmula híbrida de formació per tal de mantenir entrenaments i horaris, fomentar l'autonomia i fer-ho sense un ús excessiu de les noves tecnologies.
La fórmula combinava una sessió telemàtica amb una sessió no telemàtica que l'entrenador havia pautat i que l'atleta havia de completar de forma autònoma amb total llibertat d'horaris.

SORTIDES COL·LECTIVES

Després de les restriccions de mobilitat i d'activitats es van reactivar les següents sortides col·lectives.

"ESCAMPANT LA BOIRA", el grup de mitja i baixa muntanya, té la peculiaritat que són els mateixos participants els qui de forma voluntària seleccionen i proposen la ruta.

>Puiglagulla: La sortida de setembre tenia el punt de sortida a Sant Martí de Riudeperes i va portar als participants fins a Puiglagulla. L'organitzadora de la ruta era una gran coneixedora del territori i va compartir diferents racons i curiositats durant el recorregut.

>360º al Pedraforca: La sortida d'octubre era una ruta circular als peus del Pedraforca amb poc desnivell però d'una exquisida bellesa, especialment a la tardor.

S.A.M.:
Pics del coll roig (mes de setembre)
Pedró del Tubau (mes d'octubre)

NOVES SECCIONS I ACTIVITATS

Aquesta tardor han vist la llum nous projectes i seccions que feia temps que es feien a foc lent i en silenci.

SECCIÓ JOVE formada per nois i noies apassionats/des de la muntanya, amb l'objectiu d'incorporar una mirada jove a l'entitat. La formació de la secció es va materialitzar amb una sortida dels creadors de la secció al Costabona el passat 2 d'octubre.

MATINALS DE MARXA NÒRDICA, una activitat que es farà en cap de setmana i que va dedicada a tots aquells que vulguin iniciar-se en la marxa nòrdica. La primera trobada es va realitzar el 20 de setembre; durant la qual un grup de 5 participants van gaudir d'un matí de marxa per la zona de Collsuspina.
La segona matinal feta el mes d'octubre, va portar als participants a Santa Magdalena i el castell de S'Avellana.

ESCOLA DE MUNTANYA

El mes de novembre es va presentar l'oferta de formació pel proper 2021.
L'oferta inclou esquí de muntanya, escalada i excursionisme, però també tallers pràctics de progressió amb piolet i grampons o amb raquetes de neu

Bones Festes

amb seny
(mans, distància i mascareta)

_AGENDA

gener/abril_2021

14 i 17 gener	CURS: Progressió amb piolet i grampons
19 i 24 gener	CURS: Allaus i seguretat
23 gener	Crono - Núria
28 i 30 gener	CURS: Progressió amb raquetes de neu
11, 13 i 14 febrer	CURS: Esquí de muntanya Nivell 1
11, 13 i 14 febrer	CURS: Esquí de muntanya Nivell 2
5 i 6 març	CURS: Marxa Nòrdica
21 març	Oncoesquimo
8 i 11 abril	CURS: Excursionisme

Consulta la nostra postal de Nadal

Totes les activitats estan supeditades a les mesures i restriccions anti-Covid 19 de cada moment.

_Saps que....

Per culpa de la pandèmia, aquest any no es celebrarà la novedosa "Turronada" que vam inaugurar l'any passat. Un muntatge de vídeos i fotografies enregistrats per socis i membres de la Junta, acompanyats de la tonada d'una popular nadala, farà enguany de postal de Nadal de la nostra entitat.
A falta de trobades tradicionals, cal posar-hi enginy i imaginació. Que tingueu un Bon Nadal i que el 2021 sigui molt millor!

+INFORMACIÓ

93 885 51 20 **www.unioexcursionistavic.org** **secretaria@unioexcursionistavic.org**

salomon
THE NORTH FACE
SKI TRAB
LA SPORTIVA
SPYDER
SALEWA
HAGLÖFS
Black Diamond
ARC'TERYX

INTERSPORT
HORITZÓ

UNIÓ EXCURSIONISTA DE VIC